

ORFEUSZ A FÖLDSZINTEN
KOMPOZÍCIÓ TELEVÍZIÓRA

A mozgólépcsővel szemben áll a Gitáros. Némán suhan a lépcső. Háttal álló figurákat látunk, és a Gitáros arcán feszültséget.

Áttűnés.

MOST a lassan lefelé áramló fejek hullámzanak.

A Gitáros arca a lépcső suhanását tükrözi. Hangulatváltások: Remény-kétség-kétségbeesés. Új arc — új villanás. A Gitáros mögött komor fej bukkanik.

GITAROS: *(ólmosan nehéz szavak)*
Szédülök... Tíz lépés innen a kijárat... A menekülés... *(fojtottan)*
Fordíts hátrat!... Eredj már!...
(hirtelen mintegy rimánkodva önmagának) Csak tíz arcot még!...
Közte lesz, tudom!...

ALKALMAZOTT: Segíthetek?

GITAROS: *(nem veszi le a tekintetét a lépcsőről)* Nézze az arcokat.

ALKALMAZOTT: Kit keresünk?

GITAROS: Barna haj, szénfekete szemek... kopott farmernadrág...
(saját magát írja le)

ALKALMAZOTT: Ott jön egy!

GITAROS: *(fejét rázza)* Gitárral!

ALKALMAZOTT: *(fejcsóválva pengeti meg a Gitáros hátán hangszere húrjait. Egy pillanatig tanácstalanul meredezik, aztán int messzebbre)*

A mozgólépcsőn teljes hullám.

GITAROS: *(nyögve)* Nem, nem nem...

Háttérben a tanakodók árnya elmosódva.

GITAROS: Inge alatt nagy kereszt, de nem, hisz semmiben.

Két komor ábrázat rajzolódik ki mögötte.

FÓNÖK: Belát az inge alá? Belát a szíve alá?

GITAROS: Úgy ismerem, mint önmagamamat.

A két arcon fanyar mosoly villant át.

FŐNÖK: (*zsebéből tükröt nyújt oda*) És ezt ismeri?

GITÁROS: (*nézi magát*) Igen, ez ő.

FŐNÖK: És ön?... Megmondaná a nevét?

GITÁROS: ... Eszter ...

FŐNÖK: Milyen Eszter?

GITÁROS: (*türelmetlenül*) Benne volt az újságban!

Ködképek... Autó az éjszakában. Ütközés. Csörömpölés. Romhalmaz. Az árokparton a lángok gitárt világitanak meg. A lágyan elomló lány-született mellett arcát tenyerébe temető Gitáros.

Átünés. A mozgólépcsőnél:

GITÁROS: ...Gázolás... (*fejét tapogatja*)

FŐNÖK: Tegnap is itt láttam.

GITÁROS: Igen... Tegnap délelőtt bocsátottak el... Rögtön idejöttem...

FŐNÖK: És mért ide jött?

GITÁROS: Itt már vártam egyszer sokáig, s akkor jött.

FŐNÖK: (*komoran*) De most nem fog jönni.

GITÁROS: Mért ne jönné?

FŐNÖK: Mert nem jöhet.

GITÁROS: Ha karom... ha akar...

FŐNÖK: Hát nem érti... Saját magát várja... (*hátraszól*) Kérek egy nagy tükröt!

GITÁROS: (*elfordul*) Hagyjon békén!

Ritkul a mozgólépcső közönsége. Egy kis időre teljesen kihál.

GITÁROS: (*gépiesen megindul rajta, de ahogy ölmosan lépked a lefelé folyó lépcsőn, úgyszólván csak helyben. Ez a kinyárás csak addig tart, míg a tömeg újra meg nem indul, akkor lehátrál botolva*)

Ismét néma arcok suhannak. Egy-egy emerősnek ígérkezőnél fel-szisszen a muzsika.

A Gitáros szemei lecsukódnak. Így is folytatódik az arcok, alakok áramlása, de mint egy valóságzűrő prizmán át, fantomszerű jelenségekkel.

Ködön át hang érkezik:

LEANY: (*az alkalmazottak sima formaruhájában*) Meg kellene indulni már!

GITAROS: *(csukott szemmel)* Még nem mentem el?

LEANY: *(hallgat)*

GITAROS: *(kinyitja a szemét)* Most milyen nap van?

LEANY: Péntek.

GITAROS: És hány óra?

LEANY: Nemsokára zárunk...

GITAROS: *(kis szünet után, lázasan)* Hetvenhat?

LEANY: Hetvenhét...

GITAROS: Akkor egy éve állok itt.

LEANY: *(hallgat, arcán lefut a könny)*

GITAROS: *(hátrasimít az arcra, ijedten)* vér?!

LEANY: Könnny...

GITAROS: *(sóhajt)* Valaki azt mondta, akit én várok, az nem jöhet, mert aki vár... az nem vagyok én...

LEANY: *(halkan)* Igazán nem tudja, vagy nem akarja?

GITAROS: *(hallgat)*

LEANY: *(gyengéden megsimította a szemét. Döbbenet)* Könnny?

GITAROS: *(összeszorítja a fogát)* Vér...

LEANY: Értem...

GITAROS: *(tompán)* Nem értheti...

LEANY: De igen... Ha magát várjuk, az azt jelentheti: Eszter még él. Ő áll itt mellettem...

GITAROS: *(szembefordul)* Ki maga?!

LEANY: Senki.

GITAROS: Ki küldte?!

LEANY: Senki.

GITAROS: Nem igaz... Felismerem!

LEANY: Ki vagyok?

GITAROS: *(felcsillanó örömmel)* Nem tudja?

LEANY: Megnyugtatóna?

GITAROS: *(sóhajt)* Akkor még mindenki lehetne, mindenki...

Sima, érzéketlen arcok folyama a lépcsőn.

GITAROS: *(lehajtja a fejét)* Azt mondták, gyógyultan távozom... Nézzen meg!

LEANY: Amit látok... *(elakad)*

GITAROS: *(szomorúan elmosolyodik)*

A Gitáros és a Leány arca a lépcső felé.

Egy csapat fruska a lépcsőn, ugyanolyan öltözékben, mint a Leány.

Tágult szemmel lesi a karikaként leoldódó lány-lánc szeméit. Ismét néhány pillanatilag üresen kattognak el a lépcsők.

Halk muzsika... Perégnék a lépcsők, lábak suhannak el.

A muzsika erősödik, a kihalt mozgólépcső legfelső fokán megjelenik a Lány. Arcán a minden fájdalmat megszépíteni kész mosoly. Ahogy közelebb suhan, köd gomolyogja körül.

LEÁNY: *(suttogva)* Kit várunk?

GITAROS: Magát.

LEÁNY: Engem?... De hiszen...

GITAROS: Csitt!

GITAROS: *(megszorítja a Leány kezét)*

LEÁNY: *(feljajdul)*

GITAROS: *(sajnálkozva)* Fáj?

LEÁNY: A kezem nem...

GITAROS: Ha egy kicsit szán, onnan suhan le felém... Azt se bánom, hogy látomás puszta.

LEÁNY: Ha jöttem, mi változott?

GITAROS: A haldokló remény fel-emelte fejét.

GITAROS: *(összeszorítja a száját, alig hallhatón)* Minden elveszett...

LEÁNY: Értem... Egy buta kis csodát vár, hogy fel ne ébredjen, vissza ne találjon önmagába.

GITAROS: *(feljajdul)* Mert akárki vagyok... egyedül maradtam...

LEÁNY: Csodát?... Piciny tégelyben balzsamot, kristály üvegecskében szép illatot, igen... Ezzel telik minden órám. Ha csak sejteném, hogy kell hozzáfogni!

GITAROS: Tündérnek mondjam?

LEÁNY: Tündér vagyok?

GITAROS: Észre sem vette?

LEÁNY: Meddig tud ebben hinni?

GITAROS: Míg a csoda el nem múlik.

LEÁNY: Legyen... *(határozottan)* El ne mozdítsa tekintetét jövőtelem irányából. Míg nem jelenek, szívére szorítsa esküs ujjait. *(arca elhomályosul, majd kioltódik)*

GITAROS: *(arcán határtalan bizakodás. Kezét, amellyel a Leányt fogta, szívére szorítja)*

GITAROS: *(arcán lefutnak a könnyek, hangja remeg a diadaltól)*
Pici buta kis csoda... Nagy csodálatos csoda... Minden meglesz, ami elveszett... Ugye meglesz?

A lány folttá oldódik a ködösülő szemekben.

A kép továbbsiklik a Gitáros arcáról a kezére, amely kinyúlt a mögöttes álló Leány keze után és azt szenvedéllyel szorítja meg. Még tovább sikolva a megszorított kézen, tekintetünk egy formaruhás próbabábú arcán állapotodik meg, amely lassan betölti a teret, titokzatos fagyott mosolyával.